

Nicolae Răzvan Stan (ed.), *Biserica Ortodoxă și drepturile omului; paradigme, fundamente și implicații*, Ed. Universul Juridic, București 2010, 376 p.

Apărută în anul 2010 la editura „Universul Juridic” din București, cartea *Biserica Ortodoxă și drepturile omului; paradigme, fundamente și implicații* editată de Nicolae Răzvan Stan aduce în prim plan o temă des discutată și disputată în același timp în spațiul teologiei ecumenice: drepturile omului și implicațiile lor morale, religioase și etice în viața socială și religioasă a persoanei umane.

Cele 19 articole ale cărții definesc demnitatea umană ca principalul fundament al drepturilor omului; în același timp, cei mai mulți dintre autori consideră că noțiunea de chip al lui Dumnezeu prezent în natura umană reprezintă primul și cel mai important punct de plecare în ceea ce privește demnitatea umană.

Conform autorilor, din punct de vedere teologic drepturile omului comportă profunde conotații religioase; Biserica fundamentează drepturile omului pe viziunea înaltă despre om, creat de către Dumnezeu și destinat vieții veșnice în Împărăția Cerurilor. Din acest motiv, în viziunea teologiei, drepturile omului sunt fundamentate teologic, ontologic, soteriologic, ecleziologic și eshatologic.

În acest context, deasupra tuturor drepturilor fundamentale și civile ale persoanei umane se află dreptul la viață eternă, la mântuire și la Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este cu adevărat un drept fundamental al omului, care ține de ontologia persoanei umane, fără a fi nevoie să fie recunoscut de orice altă instituție omenească (pr. V. Răducă). De asemenea, în viziunea teologică, principiile juridice sunt norme provenite de la Dătătorul legii (Dumnezeu), iar valabilitatea și corectitudinea lor este prezentă pentru orice timp și orice loc din istorie (I.P.S. Irineu Popa).

În același timp, cartea de față semnalează faptul că elemente esențiale din conținutul drepturilor omului au fost anticipate cu mult timp înainte de formularea lor actuală, mai întâi în unele coduri de legi ale popoarelor antice mai evolute cultural iar mai apoi în perioada biblică prin intermediul legii date de Dumnezeu. Asocierea concretă a câtorva drepturi ale omului cu prescripțiile legilor de dinaintea apariției lor sugerează atenția societății de atunci față de persoanele umane, percepute ca fiind egale în demnitate și drepturi și create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (pr. Petre Semen).

Privită din perspectiva Evangheliei, persoana umană, deși face parte din Stat „transcende Statul prin taina inviolabilă a libertății spirituale și prin